

súlyosabban húzta mélybe a süllyedés,
 hiába kapálózott, erőlködött,
 pusztítani volt már csak tagjaiban erő, azt,
 ami valaha az emberek világához kötötte.
 Pedig ember lehetett akkor is, amikor
 már nem lüktetett belőle, csak a szer,
 és nem tűnt többnek egy kupac
 pulzáló törmeléknél. Bár fogai között ott
 csikorogtak a kényszer száraz szemcséi,
 annyi nyála akkor is maradt,
 hogy mindennap szembe köpje magát.

Pál Sándor Attila

Never Forget

Valaha a rapszövegek visszatérő panelje volt,
 függetlenül attól, hogy amcsi gengszterek,
 vagy magyar panelcsávók nyomták,
 hogy én, én, én,
 én nem felejtettem el, honnan jöttem,
 és soha nem is fogom, persze, evidensen,
 de arra nem gondoltak ezek a kemény MC-k,
 hogy azért vannak pillanatok,
 amikor az ember mégiscsak elfelejti, honnan jött,
 elengedi magát, magabiztos lesz,
 bizonyos időre, percekre, esetleg órákra,
 ne adj' Isten, napokra,
 a hetekre, hónapokra, évekre talán túlzás,
 de elfelejti, honnan jött,
 és minden bejáratottnak, olajozottnak, szépnek és jónak tűnik.

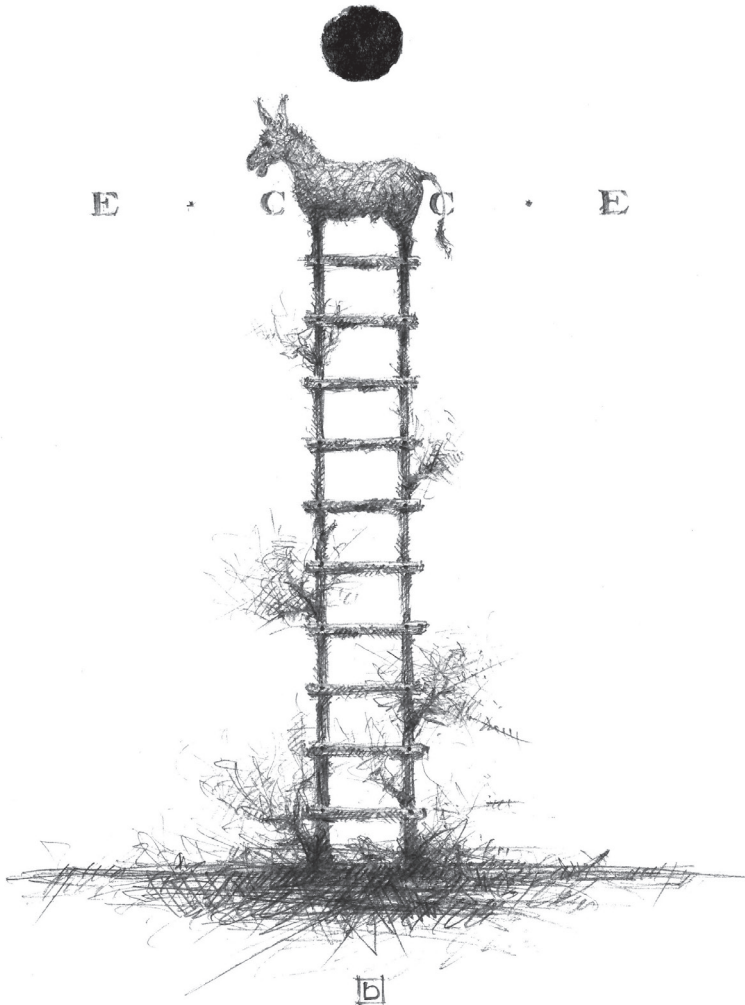
Ezek a csávók és gangszták nem tudták,
 hogy mindannyiunkban van egy beépített védelmi rendszer,
 riasztó, nyelvi mechanizmus,
 ami ilyenkor haladéktalanul bekapcsol,
 pontosabban lekapcsol,
 nehogy túlfeszültség keletkezzen,
 nehogy túlzott elbizakodottságunk hübrisszé,
 azaz göggé váljék, és megsértsük az isteneket.

A tudatalattiban van egy biztosíték,
 ami lebassza ezt a bizonyos elektromos szekrényt.

Amikor már baromi választékos vagy éppen
nyelvi, irodalmi, egyéb műveltségedet csillogtatod,
te jó ég: okos vagy,
nyilvánosan tündökölsz,
előadást tartasz, interjút adsz, egy podcastben magyarázol,
utalások, idegen szavak, szerzők nevei és művek címei,
sőt, idézetek kavalkádja között cikáznak a gondolataid,
és ezek haladéktalanul le is fordulnak nyelvi közlésekké,
na ekkor,
ebben a pillanatban már érzed,
hogymeg valami jön,
mikor betegen vagy másnaposan győzködsz magad,
hogymeg nem kell hányni, nem kell hányni, nem kell hányni,
de már érzed torkod kútjának alján a gyomorsav marását,
és egyszerre csak hirtelen
kiszökken a szádon
egy az miatt,
egy nem-e,
egy nákolás
vagy egy suksükölés.

Természetesen már a kimondás pillanatában tudod,
hogymeg itt most óriási nyelvi normaszegést követsz el,
hogymeg kurvára gáz vagy,
hogymeg most égsz, mint a Reichstag,
hogymeg egy gyökér vagy,
de teljesen tehetetlen is,
hiszen ez az állapot már megképződik agyadban
pár nanoszekundummal a kimondás előtt,
és mégis elhagyja fogaid kerítését,
nem tudsz mit tenni ellene,
csak elfelhősödött homlokod mögül folytatod a mondókádat,
mintha mi sem történt volna,
közönséged, beszélgetőpartnered sem teszi szóvá,
mondhatni szeme sem rebben,
hiszen mindenki megértő és toleráns,
nagyvonalúan bólogatnak tovább,
vagy fagyott mosolyukkal néznek rád,
de már látják,
ki vagy te,
ki vagy te igazán,
visszavonhatatlanul tudják,
hogymeg honnan jöttél,
te is emlékszel már nagyon jól,
jegyezd hát ezt meg,

és ne is felejtse el soha,
 a bőröndbe kötött emlék lett ez is,
 Megszégyenüléseid Könyvtárának több ezer kötete közé helyezd el,
 nyiss új polcot,
 a közönséged, beszélgetőtársaid megjegyezték,
 és van rá esély, hogy elfelejtik,
 de te nem,
 te többé már sohasem.

"ECE" 2003

GERGELY ÁRKÁNY

KESZÉNY BENŐ JÓHANNA